

Svatá Hora

5

2013

ročník
L

Rozhovor s M. Troupem • Přijel kardinál Meisner • Zpívání u jeslíček

Člověk rezignoval na hledání velkého světla, velké pravdy a spokojil se se světélky, která krátce svítí, ale cestu ukázat nedovedou. Když chybí světlo, je všechno zmatené, není možné rozlišovat dobro od zla, cestu, která vede k cíli od té, jež nás vodí stále dokola, aniž by někam směřovala. Je tedy nezbytné znovu nalézt ono světlo, jež je vlastní víře.

Z encykliky LUMEN FIDEI

OBSAH

Úvodník

Co určuje naše dny **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Mikolášem Troupem **4**

Ze Svaté Hory

Stavte s námi varhany **9**

Zprávy ze Svaté Hory **10**

Zpívání u jesliček **12**

Ze starých čísel časopisu **13**

Kardinál Joachim Meisner
na Svaté Hoře **17**

Výstava fotografií ze Svaté Hory
v Bodenmais **18**

Konference „Mariánská úcta
ve středních Čechách“ **19**

Spiritualita

Homilie P. Krzysztofa Strzelczyka **20**

Dobrá kniha: Hovory v Jeruzalémě **22**

Informace

Exercicie, poutě, bohoslužby **25**

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Mariánský sloup
na Svatohorském náměstí,
v pozadí Kalvárie

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Co určuje naše dny

Milí čtenáři a přátelé Svaté Hory,

dostáváte do rukou další číslo časopisu, v němž vám přibližujeme uplynulé týdny. Zároveň připravujeme letošní číslo poslední a věříme, že se k vám dostane v dohledné době. Děkujeme vám za přízeň a prosíme o trpělivost.

Zahájili jsme advent, dobu, kdy se každý z nás snaží ztišeně sledovat to, co se děje v nás a okolo nás, dobu, v níž hledáme odpovědi na závažné otázky. Jednou z nich může být otázka „Co určuje naše dny?“ Při zamyšlení nad tím, co je pro náš život určující, se nevyhneme pocitu, že to, co se děje okolo nás, tedy to co přichází zvnějšku, ovlivňuje to, co se následně děje v nás, a náš život tak dostává častěji jinou podobu nebo přichuť, než by mohl mít. Budeme-li hledat příčiny, zjistíme, že doba, v níž žijeme, je sice dobou vyspělé techniky a kvalitní vědy, je dobou zvyšující se životní úroveň, zároveň však je dobou nejistoty a spěchu, dobou stresu a napětí, dobou bolestně zrychleného životního tempa, kdy jako lidské bytosti pocítujeme zvěšující se vzdálenost mezi námi a druhými, kdy poznáváme odloučení a nejednou skličující samotu. Moderní komunikační prostředky nás zbavují schopnosti komunikovat lidsky, tedy z očí do očí, ve vzájemném sblížení a respektu, ve vzájemném hledání souladu. To, co prožívá a kam směřuje naše nitro, se pak nedostává ke slovu, a tak se necháváme nést vnějšími událostmi. Pokud naše dny skutečně naplňuje všechno to vnější, co nás od druhých spíš vzdaluje, pak je třeba se ptát - *Musí to tak zůstat? Musí to tak být? Co by mělo určovat naše dny?*

Jako křesťané víme a jistě uznáme, že základ našeho života tvoří živý vztah, doslova přátelství s Kristem. Naše nastavení a směřování ke Kristu by se pak mělo odrážet v našem nastavení k lidem. Nyní je patrné, že to co se děje v nás by mělo mít zásadní vliv na to, co se děje okolo nás, tedy ne naopak. Jaké štěstí, že jsme stvoření s možností volby a můžeme si vždycky vybrat nejen z jednoho nabízeného řešení. Kéž se nám všem daří mít k sobě blíž.

David Horáček, CSsR

Bůh je pro mě především Umělec

V průběhu října jsme občas zaslechli ze svatohorského kůru příjemný nový hlas. Patří panu Mikoláši Troupovi. Od 1. listopadu zde začal působit jako nový svatohorský regenschori. Na následujících stránkách přinášíme první část obsáhlého rozhovoru o tom, odkud kam jde.

Můžeš nám říct něco o prostředí, odkud pocházíš, o tom, co tě ovlivnilo v dětství?

Pro vývoj mé osobnosti mělo prostředí, do kterého jsem se narodil, obrovský význam. Bylo to prostředí renesančního zámku Kratochvíle v Jižních Čechách, kde můj tatínek od roku 1985 pracuje jako kastelán a kde jsem strávil celé dětství obklopen laskavými rodiči, nádhernou architekturou italského ducha a zámeckou zahradou s vodním příkopem. Atmosféra Kratochvíle je jedinečná v tom, jak se v ní mísí a prolíná aristokratická vzcnost a symetrie s křehkou, mlžnou krásou jihočeské krajiny protkané rybníky. To spojení dává místu zvláštní náboj, je jako klenot, jehož záře je trošku tlumená, ale o to důvěrnější, jeho vznešenost je plachá a introvertní. Jako byste kousek italské manýristické zahrady, na kterou svítí italské slunce, přesadili do zádumčivého, bažinatého kraje, kde často prší a kde se na italskou mansardovou střechu snáší barevné listí a sníh. Já si myslím, že Vilém z Rožmberka, který si na sklonku života nechal Kratochvíli postavit, s tímhle lomeným charakterem počítal a že toužil právě po té osobní, důvěrné náladě, která je radostná a slavnostní, ale není pompézní.

Jak vypadá takové dětství na zámku?

Jako kluk jsem vlastně dennodenně běhal zahradou, cestou ze školy se zdravil s kratochvílskými komíny, v zimě jsme s maminkou chodili na vodní příkop bruslit a občas jsme s bratranci dokonce jezdili po zasněžených zahradních cestách na sáních taženi tetiným psem. A to všechno bylo vždy zářámováno kulisami zámku,

takže můžu říct, že většinou mých dětských vzpomínek v pozadí prosvítají kratochvílské věže a symbol renesančních sgrafit, kterými je pokryta fasáda našeho domu.

Velmi brzy jsem si vypěstoval vztah ke kultuře a k umění, zprvu hlavně k výtvarnému umění a k divadlu. I tady sehrálo mé zámecké dětství velkou roli. Tatínek se celá léta snaží, aby byl zámek prezentován právě v té čistotě stylu, s jakou byl vybudován, a podařilo se mu nejen zrekonstruovat velmi citlivým způsobem téměř celý exteriér a interiér, který je navíc po dlouhé době zařízen krásným historickým mobiliářem, ale zamýšlí se i nad kulturní náplní celého místa a snaží se, aby ten rožmberský sen o oáze uprostřed divoké přírody mohli snít i dnešní návštěvníci zámku. Proto se na Kratochvíli vždy konala řada divadelních představení, koncertů a jiných slavností, které mají zámek otevřít jako místo setkávání lidí, jako místo okouzující, magické a kratochvílné. Právě těchto akcí jsem se jako dítě náruživě účastnil, někdy (například když zámek hostil velkolepý divadelní festival Kratochvílení) jsem jimi žil celé týdny. Kratochvílení probíhalo v letních měsících, hrálo se v celém prostoru zámku, a tak se kratochvílská zahrada po deset let pravidelně měnila v obrovskou tvůrčí dílnu, kde za pomoci desítek herců, tanečníků a hudebníků z mnoha zemí a pod vedením režiséra Pavla Štourače vznikaly fascinující plenérové projekty, komponované vždy s ohledem na dispozici zámku a rozehrávající celou zahradu s jedinečnou výtvarnou a choreografickou imaginací, až se zeď zámecké vily změnila ve stínoherní plátno, dlažba mostu v obří šachovnici, na hladině příkopu pluli zářící velbloudi a koráby a zahradou procházely mohutné alegorické postavy na chůdách. Celé tohle dění jsem vnímal velmi silně. To, že moje dětství probíhalo v prostředí kulturního kvasu, který moderním způsobem rozeznával estetický a duchovní potenciál mého domova, mě celoživotně nasměrovalo.

Vždy mě přitahovala estetika, krásno vnímám jako symbol pravdy; vždy byl pro mě podstatný nějaký estetický vjem (jakéhokoli druhu) a dramaturgický rámec, do kterého byl zasazen. I můj osobní vztah k Bohu posiluje přesvědčení, že Bůh tvoří svět jako umělec, že sám usiluje o to, aby byl krásný. Přirozeně a intuitivně jsem tedy už v dětství chtěl jít tvůrčí, uměleckou cestou. Nejprve jsem chtěl být malířem po vzoru svého prastrýčka Miloslava Troupa, pak jsem nějakou dobu jako epigon Julese Verna psal dobrodružné romány (z mnoha desítek započatých a vzápětí odložených jsem dokončil jen jeden), a nakonec mě, výrazně a naprosto jednoznačně, oslovila hudba.

Je součástí zámeckého komplexu na Kratochvíli také kostel nebo kaple?

Ano, italský architekt Baldassare Maggi z Arogna, který Kratochvíli postavil, dostal už v zadání stavby od Viléma z Rožmberka pokyn pamatovat na posvěcující přítomnost Boží, a tak byla na Kratochvíli postavena kaple Narození Panny Marie, jejíž interiér je bohatstvím štukové a malířské výzdoby - se zlacenými hrozny visícími z pilastrů a pašijovým cyklem vymalovaným na klenbě - zcela jedinečným příkladem renesančního sakrálního prostoru ve střední Evropě. Kaple byla původně postavena bez zvonice, italské campanilly jsou běžně odděleny od lodi kostela, ale asi o 200 let později byla zvonice dostavěna, snad proto, aby chrám působil evropštěji, a trochu násilně přilepena k západní stěně lodi. To způsobilo řadu komplikací, protože věž nebyla dobře ukotvena na roštu dubových pilot, na kterém stojí celá Kratochvíle podobně jako Benátky, a v polovině 90. let se

začala dramaticky naklánět a hrozila zřícením. Tuto situaci si živě pamatuji, bylo mi tehdy sedm let, věž se nakláněla o několik cm denně. Naštěstí bleskový zásah statiků a na něj navazující zevrubná rekonstrukce celé kaple pohromu odvrátila. Dodnes ale věž zůstala nakloněná, je to při pohledu z boku velmi dobře vidět. Po rekonstrukci byla kaple v roce 1997 znovu vysvěcena (mši sv. tehdy celebroidal Dominik Duka - ještě jako provinciál českých dominikánů). Při té příležitosti v ní byl instalován rokokový varhanní pozitiv mistra Martina Palečka, mj. autora známých „Rybových“ varhan v Rožmitále pod Třemšínem. Často jsem si na něj po zavírání době zámku improvizoval a poprvé jsem tak přišel do aktivního styku s varhanami. Tatínek si přál, aby se v kapli obnovil liturgický provoz, mše svatá tam teď bývá sloužena minimálně jednou v měsíci, ale jen v průběhu letní sezóny.

Měl jsi ve svém otci vzor? Když jsi přihlížel jeho nasazení a práci na zámku, neinspirovalo tě to v přemýšlení o budoucím povolání? Měl jsi nějaké vzory?

Tatínek a maminka jsou pro mě oba velkým vzorem. V poctivosti, rylosti a autenticitě, s jakou žijí i pracují, a hlavně v obětavosti a upřímnosti, s jakou přistupují k druhým, s jakou se zajímají o své blízké. Jsou pro mě vzorem v touze po krásném životě, který je plný hezkých vztahů, úcty a dobré vůle. Profesní vzory však nemám ani v nich, ani jinde, protože vzory příliš svádí k napodobování. Tatínkova práce, kterou odvedl na zámku, je obdivuhodná, zvláště v časosběrném pohledu se zdá až ohromující. Tatínek malými krůčky, pomalu a trpělivě zámek znovu „vzvedl z bažin“, které si ho už znovu podmaňovaly, neúnavně odrazil jednu překážku za druhou, nikdy se nevzdával své vyhraněné představy, ale nikdy ji neprosazoval agresivně a za každou cenu. Já si myslím, že se časem dostal do zvláštního osobního rozhovoru s tím místem a naladil se na stejnou strunu, a tak ta zprvu neviditelná, pozvolná práce vykvetla do té dnešní, zářivé a čisté podoby. Sám jsem nikdy netoužil stát se kastelánem, ale rád bych se naučil právě té trpělivosti, která je dělná, která nestagnuje, ale učí jít do hloubky.

Spíše než vzory tedy hledám inspirativní osobnosti, kterým mohu věřit, že jejich cesta je pravdivá a ryzi, a pokouším se porozumět, o čem svědčí. Takové nacházím jak ve svém nejbližším okolí, tak mezi veřejně známými osobnostmi. Nemyslím si, jak se dnes často říká, že nám chybí výrazné postavy, elity, které by pro nás mohly být autoritou. Takoví lidé nejen jsou, ale i velmi významně působí. Protože však jsou soudní, bývají slyšeni jen těmi, kdo chtějí slyšet. V tomto smyslu mě výrazně oslovují a vedou k přemýšlení např. Zdeněk Neubauer, Erazim Kohák, Martin Hilský, Tomáš Halík, Jiří Smrž, Marek O. Vácha, z nedávno zemřelých např. Petr Eben, Václav Havel nebo Jan Heller. To jsou lidé dialogu, kteří životem i dílem svědčí o tom, že život není sledem absurdit, ale dar, ze kterého se, máme-li otevřené srdce, můžeme velmi radovat.

Existuje ještě osobnost, která má úplně bezprostřední vliv na mé vnímání světa, a tou je můj zmíněný prastrýček, akademický malíř Miloslav Troup, bratr mého dědečka z tatínkovy strany. Zemřel v roce 1993, takže si na setkání s ním pamatuji jen matně, ale jeho dílem jsme doma byli obklopeni na každém kroku. On prožil významnou a úspěšnou etapu svého života v Paříži, kde byl ve druhé polovině čtyřicátých let na studiích a kde se setkal s řadou významných uměleckých osobností, samostatně vystavoval, sprátil se např. s fauvistou Georgem Braquem - a fauvistickým výtvarným projevem byl velmi ovlivněn, zejména opojnou barevností. Po návratu z Paříže se živil zejména jako ilustrátor, ale vedle toho vznikala i rozsáhlá volná tvorba (oleje s robustními barevnými vrstvami energicky nanášenými na plátno, smělá, až architektonická kompozice obrazů) a řada děl užitých - rád maloval na skříně, občas vymalovával stěny, navrhoval mozaiky na lustry a vytvářel

lampy z průsvitných papírů atp, takže naše domácnost byla doslova zabydlená jeho tvorbou. Moje dětství je celé prosvícené jeho výtvarným rukopisem. Zprvu jsem se pokoušel malovat jako on, to mi bylo asi pět let. Dokonce myslím, že jsem k tomu tehdy měl i jakýsi dar, o který jsem ale časem, možná vlastním zaviněním, přišel. Je pravda, že když vizuálně srovnám své tehdejší barevně rozmáchnuté obrázky s tím, co píšu dnes do té „klece pedantských, inkoustových čar“, musím uznat, že jsem se hodně propadl.

Třeba se k tomu ještě vrátíš.

Vrátil jsem se k tomu před pěti lety úplně jiným způsobem. Pokusil jsem se zhubnit v rozsáhlé skladbě pro varhany a bicí nástroje prastrýčkův cyklus vitráží Skutky milosrdnosti, který navrhoval pro kostel Stětí sv. Jana Křtitele v Česticích. Jeho vitráže jsou geniální výtvarnou parafrází podobnosti o posledním soudu z 25. kapitoly Matoušova evangelia, kde Kristus rozděluje lidi na spravedlivé a nespravedlivé a vyjmenovává skutky tělesného milosrdství, o které žádal přicházející k bližním jako potřebný v nouzi. Ve vitrážích jsou patrné základní motivy skutků (džbán s vodou u žiznivých nebo stůl s židlí a lampou u pocestných) na abstraktním barevném pozadí. Sytost jejich barev je strhující a za slunečního dne napňují celý chrámový prostor kužely pestrobarevných světél, které s pohybem slunce putují po stěnách kostela a vyprávějí příběh, který se vzhledem k měnicím se postavení slunce vlastně nikdy zcela neopakuje. Kdykoli do čestického kostela vstoupím, když tone v té zlatavé záři, slyším zvony velikonočního Gloria, a tak jsem se rozhodl přetlumočit ten opojný zážitek hudbou, jazykem, který je mi vlastní. V době kompozice jsem se tedy zase na čas vrátil do svého dětství a zkoušel zas (tentokrát prostřednictvím tónů) malovat jako on.

Jakým způsobem tvoříš, co pro tebe tvorba znamená a jak vlastně došlo k tomu, že ses začal věnovat hudbě?

V sedmi letech jsem se začal učit na klavír, takže jsem ten svět tónů a jejich vztahů začal vnímat víc zevnitř. Hodně mi to vyhovovalo, protože jsem zjistil, že v hudbě je pro mě nejsnazší formulace myšlenek. Od prvního kontaktu s nástrojem (u mě jsou to vždy primárně klávesové nástroje) jsem si začal ten nabídnutý tónový prostor sám osahávat, organizovat a přetvářet. Odjakživa u mě převažoval tvůrčí typ uvažování nad interpretačním, vždy mi šlo o proniknutí do principů hudebního myšlení spíše, než o reprodukci jeho výsledků. Vždy jsem více improvizoval, než cvičil, víc komponoval, než analyzoval, ale není to tak, že bych se interpretaci nebo analýze nevěnoval, naopak, dávám tomu hodně času, ale ten základní pohyb směřuje zevnitř ven. Nebo lépe: nejprve dovnitř, pak až ven.

Psychologie tvorby je důležitá i pro můj duchovní život a povahu mé víry, protože já skutečně svět chápu jako svěřené umělecké dílo a Bůh je pro mě, jak jsem řekl, především Umělec. Stejně tak i láska je vlastně uměním a dobrý člověk, který žije smysluplně, umělcem života. Víím, že to je jen jedna z interpretací světa, navíc profláknutá Tomášem Akvinským, ale já věřím, že těch kuželů světla upřených na naši skutečnost je mnoho a každému z nás je nasvícena z trochu jiné strany. Existuje světlo vědy, světlo umění, světlo mystiky atd. a my se můžeme vzájemně obohacovat tím, že si budeme vyprávět o tom, co jsme z toho svého zorného úhlu zahlédli a co těm ostatním třeba zůstává skryto. Samozřejmě není nic hloupějšího, než se začít hádat o to, který z těch pohledů je správný, vždyť mohou všechny sdělit něco velmi podstatného.

Proto je strašně důležité, abychom žili dialogicky, protože jinak se nedomluvíme ani mezi sebou, natož s Pánem Bohem. To je pro mě jedno z největších tajemství:

vždyť my jsme vlastně umělecké dílo, které může rozmlouvat se svým tvůrcem, my ho můžeme oslovit. A to oslovení navíc sami tvoříme, čímž nastavujeme svému tvůrci zrcadlo. Lidské myšlení, schopnost člověka vyjádřit myšlenku, cokoli formulovat, namalovat obraz nebo složit symfonii, to všechno je pro mě akt, kterým se člověk přibližuje Bohu. Jsme stvořeni k Božimu obrazu a tohle jsou momenty, kdy si to můžeme zřetelně uvědomit. Když přemýšlím, jaké by to oslovení Tvůrce mělo z mé strany být, co bych chtěl za sebe Pánu Bohu říct, vždycky to nakonec bude: „Děkuju, jsem Ti vděčný.“ Pokud bych si vlastní tvorbou přál něco vyjádřit, pak je to hlavně vděčnost celému stvořitelskému dílu.

K víře jsi byl veden svými rodiči?

Ano.

Zažil jsi i takové ty vzdorovité časy?

Myslíš vnitřní vzdor vůči víře, nebo vzdor vůči rodičům?

Myslím spíš období toho hledání, ten zápas o vlastní duchovní identitu.

Ano. Neprošel jsem žádnou bouřlivou krizí víry, ale to období „druhé konverze“ mě neminulo. Moji rodiče byli oba k víře vedeni ve svých rodinách a já jsem s vírou vyrůstal, byla přirozená a samozřejmě vtělena do celého našeho roku, rodinných rituálů, velkých svátků atd. Poměrně dobře jsem se vyrovnal se skutečností, že o Vánocích rodiče Ježíškovi „pomáhají“ s dárky a že jsem ornát sv. Mikuláše objevil u dědečka za závěsem, protože naši vždycky hodně dbali na dokonalé vytvoření atmosféry těchto slavnostních chvil, takže měly nejen tu rodinnou vřelost, ale i důstojnou závažnost a soustředění, podobaly se liturgií. Byla to vlastně hra, která ani z té druhé strany „už nevěřících“ neztrácela působivost a hloubku. Například sv. Mikuláš k nám přicházel se zlatou berlou a kostelními zvonky, které jeho vstup do setmělého pokoje doprovázely slavnostním zvoněním, měl u sebe černou knihu s našimi hříchy a zlatou s dobrými skutky a z nich předčítal. Obracel se na nás vždy osobně, pro každého měl nějakou osobní radu a povzbuzení. Když jsem pak asi v osmi letech pochopil, že je to vlastně divadlo, velebnost a intenzita chvíle se tím nezrušila, protože všechno důležité zůstalo. I tady je pro mě důležitý ten estetický prvek, ta krása okamžiku, které věřím.

Období duchovního hledání u mě nastalo mezi patnáctým a sedmáctým rokem. Nebyla to však žádná existenciální krize, která by mě nutila přehodnotit celou dosavadní zkušenost víry, spíše jsem tehdy pročítal spoustu duchovních textů a učil se osobnějším vztahu k Pánu Bohu, hledal jsem vlastní cestu k modlitbě, snažil jsem se neustále znovu a znovu přemýšlet o tom, v koho to vlastně věřím. Hodně mi pomohly knížky Tomáše Halíka, protože jsem hned od začátku mohl vzít pochopnost do hry jako partnera svého hledání, takže se pochybování stalo vlastně nástrojem mé víry a nedovedlo mě k žádné sebezničující krizi. Nikdy jsem tak např. neměl problém se zázraky nebo ahistorickými skutečnostmi v Bibli atd. Hodně mi pomohlo zjištění, že větší zázrak, než je existence našeho živoucího světa, si ani nedovedu představit. Také jsem se učil rozlišovat v Písmu různé žánry a vidět Bibli jako pestrout knihovnu se společným tématem, podaným vždy jiným literárním stylem. Myslím, že Bible je tu proto, abychom mohli být osloveni, aby nás zasáhla uvnitř. Neustále však hledám a přemýšlím o tom, co pro mě to oslovení znamená, k čemu a k jakým postojům mě vybízí. Tam někdy i dost tápu. Takže moje víra v tom období dospívání neprošla nějakým znovuzrozením, ale spíš ujasňováním některých akcentů.

*S Mikulášem Troupem hovořil P. David Horáček, CSsR.
Dokončení v příštím čísle*

Stavte s námi varhany

pro Svatou Horu

Zveme Vás na předvánoční koncert na podporu stavby varhan, který se bude konat v pátek 13. prosince 2013 v 19 hodin ve svatohorské bazilice. Svou beneficí podpoří projekt sólisté Národního divadla Vratislav Kříž (baryton) a Vladimír Rejlek (trubka). Chórové varhany rozezná Josef Popelka. Vstupenky za 300 Kč jsou k dostání v předšní bazilice od 18.30 hodin. Výtěžek vstupného je určen na stavbu velkých varhan pro Svatou Horu. Jedná se tedy zároveň o jednu z možností, jak můžete stavbu varhan podpořit.

Další jednoduchou možností je odeslání DMS. Díky vstřícnosti mobilních operátorů se zvyšuje částka z dárcovské SMS, která je přímo určena na podporu daného projektu, a to na 28,50 Kč místo dosavadních 27 Kč. Cena DMS zůstává nezměněna a činí 30 Kč. Rozdíl, tedy 1,50 Kč, pokrývá technické a administrativní zajištění DMS. Navíc bude toto rozhodnutí aplikováno i zpětně, a to na všechny DMS odeslané již od 1. června 2013. Podpořte stavbu varhan pro Svatou Horu odesláním dárcovské SMS, a to ve tvaru DMS SVATAHORA (DMSmezezaSVATAHORA) na číslo 87777. Cena DMS je 30 Kč, přičemž nově 28,50 Kč je určeno na stavbu varhan. Stavbu varhan můžete prostřednictvím DMS podporovat dokonce po celý rok, a to tím, že odešlete SMS ve tvaru DMS ROK SVATAHORA (DMSmezezaROKmezezaSVATAHORA) na číslo 87777. Každý měsíc Vám bude automaticky odečtena částka 30 Kč, stavbu varhan tak každý měsíc podpoříte 28,50 Kč. Službu DMS zajišťuje Fórum dárců. Více informací najdete na www.darcovskasms.cz.

K 30. listopadu 2013 jste stavbu varhan podpořili svými dary v celkové výši 7.114.942 Kč, což je přibližně 47 % z konečné ceny nástroje. Vaší štěrnosti si velice vážíme a věříme ve Vaši další podporu.

V tomto čísle časopisu najdete vložený letáček o stavbě varhan. Můžete jej předat někomu z Vašich příbuzných, přátel či známých. Třeba i oni budou s námi rádi stavět varhany pro Svatou Horu!

Každá, i sebemenší pomoc je důležitá! Děkujeme Vám!

Maticе Svatohorská

Jaroslav Tůma
varhaník

„Jsem rád, že si na Svaté Hoře objednali dílo, které sice něco stojí, ale ten poměr ceny a kvality je naprosto špičkový.“

Stavte s námi i Vy – napište svůj příběh

Napište i Vy svůj příběh, proč podporujete stavbu varhan pro Svatou Horu a co pro Vás znamená toto poutní místo.

Své příspěvky můžete zasílat poštou na adresu Maticе Svatohorská, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram nebo elektronicky na matice@svata-hora.cz.

Staví s námi

Zprávy ze Svaté Hory

- ☐ V pátek 2. 8. zemřel pan Zdeněk Cikler, dříve známý katolický novinář, člen Matice svatohorské a někdejší redaktor časopisu Svatá Hora. Pohřeb se konal 7. 8. v 10:30 v Příbrami na Březových Horách. Za redemptoristy se zúčastnil provinciál P. Josef Michalčík, CSsR. Vzpomínku na pana Ciklera přineseme v některém z příštích čísel časopisu.
- ☐ Ve čtvrtek 5. 9. zemřel pan Jan Fail, dlouholetý každodenní návštěvník Svaté Hory. Pohřeb se konal ve středu 11. 9. 2013 v Příbrami. Mši svatou sloužil a pochovával P. Ladislav Škrňa, CSsR. Vzpomínku na pana Faila přineseme v některém z příštích čísel časopisu.
- ☐ Od měsíce září probíhá pravidelná výuka náboženství pro děti, vykonávaná ve spolupráci farností Svatá Hora a Příbram – sv. Jakub. Na Svaté Hoře vyučuje 1. - 3. třídu ve čtvrtek odpoledne P. David Horáček, CSsR.
- ☐ Od měsíce září probíhá na proboštství Svaté Hory pravidelné setkávání při hodinách katechismu pro dospělé. Tato setkání vede vždy ve středu odpoledne P. David Horáček, CSsR.
- ☐ V úterý 17. 9. sloužil P. Ladislav Škrňa v 15 hodin v basilice na Svaté Hoře mši svatou, při které skládaly sliby členky III. řádu sv. Františka.
- ☐ V sobotu 21. 9. při mši svaté v 17 hodin slavila svatohorská kostelnice paní Věra Langová se svým mužem Ottem 30 let manželství. Mši svatou celebrouval P. David Horáček, CSsR. Na mši svaté kromě rodiny, přátel a stálých návštěvníků odpoledních bohoslužeb bylo přítomno 50 poutníků z Polska.

- ☐ Od úterý 24. 9. do čtvrtka 26. 9. v Příbrami probíhal lékařský kongres. MUDr. Otto Lang zajistil pro účastníky

na středu ve 22 hodin noční prohlídku Svaté Hory. Té se ve třech skupinách zúčastnilo na 150 osob. Více na jiném místě časopisu.

- ☐ Ve středu 25. 9. Došlo k propadu části Svatohorských schodů v jejich střední části.
- ☐ V sobotu 28. 9. přišel na Svatou Horu pěší poutník Jirí Badal ze severu naší vlasti. Dostal slibu, že po úspěšném dokončení lékařských studií navštíví Svatou Horu a také hrob svého příbuzného kněze, P. Kratochvíla, který v Příbrami v minulosti působil. Doputoval k nám se zánětem šlach a ubytoval se na dva dny.
- ☐ V sobotu 28. 9., na slavnost sv. Václava, byla v basilice sloužena mše svatá i v 11 hodin.
- ☐ Po celý měsíc říjen se před odpolední mši svatou konala modlitba růžence, kterou vedli a úvahami doprovázeli svatohorští kněží.
- ☐ Ve středu 2. 10. navštívil Svatou Horu v rámci předvolební návštěvy města Příbram pan Karel Schwarzenberg spolu s panem Miroslavem Kalouskem. Po krátkém pohoštění v barokním refektáři zhlédli basiliku a na závěr návštěvy jim požehnal svatohorský administrátor P. Jan Sokulski, CSsR.
- ☐ Ve čtvrtek 3. 10. připutoval na Svatou Horu kardinál Joachim Meisner spolu s 23 kněžími. Po prohlídce areálu a mariánské pobožnosti v basilice měli v barokním refektáři připraven oběd. Naše ovocné kynuté knedlíky si velmi pochvalovali.
- ☐ Od 4. října do 5. prosince byla ve Svatohorském poutním muzeu instalována výstava Palladium země české.
- ☐ Ve dnech 4. - 6. 10. byla Svatá Hora zapojena do Česko-německé pouti v rámci příprav na Katolické dny v Regensburgu 2014. Poskytlí jsme zázemí 30 pěším poutníkům, kteří přišli z Dobříše společně s českými přáteli, účastnili se na mši svaté v 17 hodin a další den po mši svaté v 7:30 pokračovali do Rožmitálu. Naše zahraniční přátelé provázeli sourozenci Hovorkovi.
- ☐ Od 9. 10. do 12. 10. zde pobýval kněz z Německa i se svou invalidní maminkou. Denně sloužil v basilice mši svatou v tridentském ritu.

Velké varhany pro Svatou Horu
vybaveno 7,036 mil. Kč • chýbí 7,992 mil. Kč

- ☐ Sobota 12. 10. se nesla v duchu vikariátního setkání mládeže převážně z příbramského vikariátu. Setkání bylo zakončeno mši svatou v 18 hodin.

- ☐ Taktéž v sobotu 12. 10. připutovali pěší poutníci z Berouna. Opakovaně konají pouť za uzdravení P. Radima Cigánka, malého Štěpána a za všechny nemocné z jejich farnosti. Zúčastnili se mše svaté v 18 hodin. Ta se konala na závěr vikariátního setkání mládeže a celebrouval ji pomocný pražský biskup Mons. Karel Herbst, SDB.
- ☐ Ve dnech 13. - 15. 10. se konalo na Svaté Hoře setkání kněží pražských vikariátů s kardinálem Dominikem Dukou. Tohoto pracovního setkání se účastnilo 44 kněží a v basilice slavili mši svatou v 7 hodin.
- ☐ Od pátku 18. 10. do neděle 20. 10. probíhalo na Svaté Hoře setkání pastoračních asistentů Arcibiskupství pražského, vedené P. Michalem Němečkem. Sešlo se zde 28 účastníků.
- ☐ V pátek 18. 10. ve večerních hodinách proběhlo zasedání výboru Matice svatohorské.
- ☐ V sobotu 26. 10. Připutovali poutníci z USA se svým knězem. Mši svatou měli v 8 hodin.
- ☐ Ve dnech 30. 10. - 2. 12. hostila Svatá Hora účastníky konference Mariánská úcta ve středních Čechách. Více na jiném místě časopisu.
- ☐ 1. listopadem začal své oficiální působení na Svaté Hoře nový regenschori Mikoláš Troup.
- ☐ Na slavnost všech svatých, v pátek 1. 11, byl pořad bohoslužeb rozšířen o mši svatou v 11 hodin.
- ☐ V sobotu 2. 11. jsme slavili vzpomínku na všechny věrné zemřelé. Po večerní mši svaté, kterou celebrouval P. Krzysztof Strzelczyk, se konala v Dušičkové kapli pobožnost za zemřelé.
- ☐ Od 2. 11. do 8. 11, kdy je možné získávat plnomocné odpustky pro duše v očistci, jsme v basilice po večerní mši svaté konali dušičkovou pobožnost.
- ☐ Od 3. 11. až do 30. 3. 2014 budou každou neděli pravidelně přijíždět na Svatou Horu návštěvníci z Ruska. Po prohlídce areálu budou mít varhanní koncert.

Poutníci

- ☐ V úterý 17. 9. navštívilo Svatou Horu 40 poutníků z Rakouska se svým knězem. Slavili mši svatou v 11 hodin.
- ☐ Od pátku 20. 9. do soboty 21. 9. Svatou Horu navštívili a zde se též ubytovali pěší poutníci z Německa.
- ☐ V sobotu 21. 9. k nám připutovalo 40 poutníků s knězem z bavorského Moosbachu. Slavili mši svatou v 11 hodin. Následně absolvovali prohlídku areálu.
- ☐ Ve středu 25. 9. navštívili Svatou Horu poutníci z USA. Mši svatou v 10 hodin pro ně sloužil jejich kněz. Následovala prohlídka areálu.
- ☐ V neděli 29. 9. navštívilo Svatou Horu 44 německých poutníků s knězem. Po prohlídce areálu slavili v basilice mši svatou.
- ☐ V pondělí 30. 9. P. Jan Sokulski, CSsR uvítal skupinu 45 osob z Polska, kteří se svým knězem slavili mši svatou.
- ☐ Ve čtvrtek 10. 10. v 8 hodin slavilo v basilice se svým knězem mši svatou 55 anglicky hovořících poutníků.
- ☐ V ten samý den jsme v basilice uvítali 20 poutníků z Trutnova s knězem. Slavili mši svatou v 11:30.
- ☐ V neděli 13. 10. slavilo po prohlídce areálu v basilice mši svatou 41 španělsky hovořících poutníků z Puerto Rica se svým knězem.
- ☐ V pátek 18. 10. v 13:30 slavilo v basilice mši svatou 40 slovenských poutníků se svým knězem.
- ☐ V neděli 20. 10. jsme přivítali 43 poutníků z Tyrolska s knězem. Slavili mši svatou v 10 hodin, předtím absolvovali prohlídku areálu.

Zpívání u jesliček

O letošních Vánocích se na Svaté Hoře bude konat „Zpívání u jesliček“. Jedná se o zpěv koled v bazilice na Svaté Hoře, kam o vánočních svátcích, v odpoledních hodinách, přichází mnoho návštěvníků, zvláště rodin s dětmi. „Zpívání u jesliček“ navazuje na tradici zpívání pásma koled zavedené na Svaté Hoře v poválečné době, udržované i v době komunismu a obnovené po roce 1990. Tehdy se koledy zpívaly po odpolední mši svaté.

Zpívání koled se bude konat čtyřikrát, a to na Boží hod vánoční 25. prosince, na svatého Štěpána 26. prosince, v neděli 29. prosince 2013 a v neděli 5. ledna 2014, vždy od 14 do cca 15 hodin v bazilice na Svaté Hoře. Bude zahájeno krátkým přivítáním. Návštěvníci budou mít k dispozici brožurku s notami a textem. Každá koleda bude opatřena číslem, které bude zobrazováno na dobře viditelném displeji tak, aby se do zpívání mohli zapojit i ti, kteří přijdou, i zcela náhodně, během programu. Varhaník na kůru vždy krátce předehraje danou koledu a poté účastníci budou za doprovodu varhan spolu s varhaníkem a několika sborovými zpěváky zpívat. Takto se přezpívají všechny koledy uvedené v brožurce. Na závěr to bude tradiční „Narodil se Kristus Pán“, kterým bude program zakončen.

„Zpívání u jesliček“ je určeno malým i velkým, mladým i starým.

Chceme zapojit širokou veřejnost její aktivní účastí k uchování tradice zpívání koled a její předávání dalším generacím. Vstup bude volný.

„Zpívání u jesliček“ pořádá Matice Svatohorská za finanční podpory Pražské kongregace redemptoristů.

„Zpívání u jesliček“ lze spojit s návštěvou svatohorského betlému umístěného v bazilice, v kapli svatého Ignáce, a s návštěvou tradiční výstavy betlémů, kterou v Mníšecké kapli a Svatohorském poutním muzeu pořádá Spolek příbramských betlémářů.

Jana Hovorková

Dušíčková kaple na Sv. Hoře.

Dušíčková kaple, letos odborně opravená, převyšuje svou originální výzdobou, dusící přímo jednoduché architektonické její jádro, všechny kaple ochozu. Starý, při opravě odkrytý nápis: „Pietate Skockingeriana juvandis animabus erectum“ hlásá, že kapli zbudovala zbožná, šlechtická rodina pánů Stockingerů, k útěše duší v očistci. Archivní listina (Archiv. svat. sign. II. 2) praví, že paní Rosina Stockingerová, vdova po Ondřeji Stockingerovi, poštovním správci J. M. Cís. v Jindřichově Hradci, věnovala listem z 3. srpna 1660 Otcům Tovaryšstva Ježíšova v Příbrami ke zřízení některé kaple na Sv. Hoře obnos 1.900 zl. rýn., které jim měla královská komora česká vyplatiti, po odražení 500 zl., které byl dlužen zemřelý manžel její dcery Kateřiny, Daniel Roudnický. Dle poznámky na listině byl jim tento obnos vyplacen roku 1664. Ale ke konečné úpravě a výzdobě kaple došlo až r. 1676. Toho roku dne 3. ledna uzavřeli smlouvu (A. s. II. 20) o umělecké výzdobě štukatéři Santino Ceregheti a Antonín Cordati s P. superiorem svatohorským, který jim slíbil obnos 325 zl. Malby v kapli provedl však až za 10 let po tom známý pražský malíř Kristian Dittmann a dostal za práci 12. července 1687 20 zl. a 15. srpna téhož roku 40 zl. Dohromady 60 zl. (A. s. II. 32.)

Jako architektura kaple je též architektura zděného oltáře velmi jednoduchá. Na pilířích po obou stranách mensy stojí kulaté sloupy, s kompositními hlavicemi. Na sloupech spočívá vodorovné břevnoví. Na jeho obou koncích jsou segmentové úseky římsové, na kterých spočívají postavy andělů s troubami. Velký, krásně malovaný obraz oltářní představuje bl. Pannu Marii „Pomocnici duší v očistci“ (Maria de Suffragio). Uprostřed visí Kristus Pán na kříži. V levo pod křížem stojí Panna Marie, v pravo zobrazeny jsou duše v ohni očistcovém. Panna Marie, pozdvihující sepnuté ruce ke kříži, prosí Krista Pána, aby zkrátil muka dušíček.

Druhá část latinského nápisu pod obrazem: „Dic viator: Requiescant in pace, poutniče pomodli se zde: Ať odpočívají v pokoji!“ vybízí návštěvníky, aby pomáhali rádi duším v očistci, které mnoho trpí, ale samy si nemohou pomoci.

Klenutý strop kaple ozdoben je pěti úchvatnými obrazy na omítce, v bohatých, uměleckých rámech štukových. Obrazy představují poslední věci člověka. Totéž symbolisují i všechny ozdoby štukové. Původní obrazy této kaple šťastně opravil r. 1873 akad. malíř Josef Umlauf.

Obraz nad oltářem znázorňuje smrt spravedlivého. Na smrtelném lůžku odpočívá tu stařec. U něho stojí kněz a klerik. Kněz uděluje mu svátost umírajících. V hlavách umírajícího stojí ďábel a vypočítává mu jeho poklesky a hříchy, svádí ho, aby zoufal nad svou spásou. Ale Anděl strážný, stojící vedle kněze, ukazuje na obraz Panny Marie Svatohorské a vybízí umírajícího, aby důvěřoval v Rodičku Boží, Matku milosrdenství, ta že zachrání jeho duši. Umělec orámoval obraz kůží lidskou, inspirovan bezpochyby slovy Jobovými: „Vím, že můj Vykupitel jest živ a že vstanu v poslední den ze země a zase oblečen budu svou kůží a uzřím ve svém těle Boha svého.“ (19, 21.)

Čtyři krásní andělé v rozích klenby, z nichž jeden nese korouhev, druhý fakuli, třetí pohřební umbelu, čtvrtý nádobu se svěcenou vodou a kropáč, znázorňují pohřeb křesťana.

Na největším obdélníkovém obraze uprostřed klenby vidíme drasticky znázorněný poslední soud, dle líčení Písma sv. (Mat. 24, 30—31.) V oblacích vznáší se Kristus Pán, drže veliký kříž. Andělé mohutným hlasem trouby volají všechny lidi k soudu. Na hlas trub vstávají mrtví z hrobů. V pozadí třídí andělé spravedlivé

Sv. Hora. Dušičková kaple. Josef Umlauf r. 1873: Bl. Panna Maria, Pomocnice duší v očistci, od hříšníků. Spravedliví spěchají pak toužebně do radosti věčné, kdežto zavržence odvádějí ďáblové do ohně věčného.

Kdežto všude jinde je orámování obrazů vlnité, plné rozvilin, jsou zde, kolem tohoto rámu jenom prosté, přímé lišty, tvořící na mnoze i ostré úhly. Touto jednoduchostí, přímočarostí a ostrými úhly chtěl umělec naznačiti spravedlnost, vážnost a přísnost soudů božích.

Na třetím obraze vymalováno peklo. Malíř zobrazil je jako ohnivý žalář, s pevnou mříží, v němž strádají zavrženci. Na mříži je kruh, který tvoří had; přes kruh přeloženy jsou křížem ohnivý meč a dűtky. Had znamená hřích, zlo věčné (bez konce), proto tvoří had kruh. Meč značí spravedlnost boží, dűtky tresty za hřích. Nad ohnivým žalářem v levo odpočívají po dokonané své práci Smrt (kostli-

vec) a Čas (stařec s bílým vousem a křídly). Vedle nich leží šíp, kosa a přesýpací hodiny. „Neboť smrti již nebude.“ (Zjev. 21, 4.) V pravo jsou černé mraky, z nichž ohnivé blesky bijí do žaláře pekelného. Blesky z mračen znázorňují hněv boží.

Nebe malíř nepojal do tohoto cyklu obrazů, užívaje zde umělci dovolené apošiopese (= výpusťky), poněvadž se mu zdálo, že Svatá Hora svou stavbou, svými ostatními oltáři a symboly dostatečně je připomíná.

Zajímavé jsou oba menší obrazy nad brankami této kaple. Na obraze na epistolní straně vidíme uprostřed seděti na kamení u cesty jinocha. Nad ním vymalovány jsou hodiny s umrlčí lebkou. Před ním stojí Smrt, dle tradičního podání, jako kostlivec se šípem. V levé ruce drží před očima jinochovými přesýpací hodiny. Pravou rukou ukazuje šípem na číselník hodin, připomínajíc mu, že jedna bude jistě jeho poslední, aby byl připraven na dobrou smrt; staří že musí, ale mladí mohou zemřít. Za jinochem stojí Čas, zosobněný jako stařec s dlouhým, bílým vousem, křídly a kosou, kterou každého skosí. Také on drží před očima jinochovými přesýpací hodiny. V pozadí vlevo odvádějí andělé spravedlivé do nebe; v pravo je vymalována pekelná obluda, již z tlamy šlehá oheň. Do této ohnivé tlamy násilně ženou ďáblové zavržence. Toto pozadí ilustruje slova Písma: „A půjdou ti, kteří dobře činili (a v milosti boží zemřeli) na vzkříšení k životu, ti však, kteří zlé páchali, na vzkříšení k soudu.“ (Jan 5, 29.)

Na protějším obraze nad brankou stojí ve středu dívka, obraz duše lidské, s naprosto klidným gestem. U dívky stojí anděl. V levo od nich jsou veliké váhy. Na jedné misce sedí andělíček, obraz mravní čistoty a bezhříšnosti; vedle něho leží na misce růžence a modlitební kniha, znamenající modlitbu a zbožný život. Na druhé misce je ďábel, symbol a původce zla a hříchů; v rukou drží zeměkouli; vedle něho jsou karty, kostky a jiné věci, znázorňující hříšné světské rozkoše a radovánky. Miska s andělíčkem vyvažuje hluboko misku s ďáblem. V pozadí v pravo je kopec, po němž trojím proudem ubírají se lidé k nebi. Anděl ukazuje dívce (duši) jednou rukou na misku s andělíčkem, druhou na lidi, kráčeující k nebi, připomíná jí vážnou pravdu křesťanskou, že v očích Božích má cenu jen pravá ctnost a že jen zbožným, ctnostným a sebezapíravým životem získá si člověk nebe.

K výzdobě ploch mezi obrazy volil umělec motivů velmi vážných: lebek a kostí, které stuhou splétá v krásné, umělecké festony (= polověnce). Pěkný je feston kolem středního obrazu, který v rozích nesou roztomilí putti. Také krátké festony v rozích klenby, vedle andělů, uvité z lebek, kostí, palmy, vavřinu, myrty a máku, působí velmi účinně. Malá dítka, nad oběma brankami, spící klidně na lebce, znázorňují pokojné svědomí.

.....

Sv. Hora. Dušičková kaple.
Santino Ceregheti 1676: Anděl s pohřební umbelou.

Sv. Hora. Dušičková kaple.
Santino Ceregheti 1676: Anděl s kropenkou.

Dušičková pobožnost na Sv. Hoře. Na svátek Všech svatých, 1. listopadu bude odpol. o 1/2 4. hod. kázání. Po něm bude průvod k oltáři padlých vojinů. Tam zapějí zpěváci smuteční sbor, po něm vykonají se modlitby za zemřelé. Po nich bude druhý sbor Zdravas Královno. Po té v kostele svátostné požehnání a Zdravas. Na Dušičky, 2. listopadu bude v 8 hodin slavné requiem za padlé vojiny a 14 členy Matice Svatohorské. Po té průvod k oltáři padlých a k hrobce pod zvonící, kde vykonají se modlitby.

K Dušičkové pobožnosti roku 1926

Svatou Horu navštívil 3. října 2013 Joachim kardinál Meisner

Během týdenního putování po českých zemích vedly kroky arcibiskupa z Kolína nad Rýnem, Joachima kardinála Meisnera, i na Svatou Horu. Čechy navštívil spolu se spolubratry kněžími, převážně z kolínské arcidiecéze.

Nejprve si prohlédli Svatou Horu, kardinál Meisner vždy vyzdvihl nějakou zajímavost a upozornil na její význam. Poté se v poledne odebrali do baziliky k modlitbě Anděl Páně. Jako zástupce správců Svaté Hory, redemptoristů, k nim promluvil P. Stanislav Muzikář, CSsR, a vyzdvihl to, že kardinál Meisner byl vždy, zvláště pak v dobách totality, Čechám blízko.

O kardinálově náklonnosti k Čechám svědčí i jeho dar věnovaný Svatohorskému poutnímu muzeu - mitra a lidová řezba sošky Panny Marie Svatohorské. Mitru kardinál Meisner používal ještě jako berlínský biskup, když tajně světil kandidáty kněžství z tehdejšího Československa na kněze, přičemž na oltář vždy stavěl sošku Panny Marie Svatohorské. Mitru i sošku Panny Marie Svatohorské věnoval v roce 2004 na Svatou Horu jako připomínku nelehkých minulých dob.

Svatou Horu navštívil také v roce 2003, na svátek Panny Marie Královny 22. srpna, kdy předsedal slavnostní bohoslužbě, po níž požehnal obnovenou terasu, tzv. horní ambit, jejíž kompletní oprava probíhala v letech 2002-2003 a mohla se uskutečnit jen díky značné podpoře kolínského arcibiskupství.

Kardinál Meisner také navštívil Čechy v roce 2011 u příležitosti oslav 800. výročí narození svaté Anežky České. Jako papežský legát, zástupce Svatého Otce, sloužil mši svatou v Praze ve svatovítské katedrále 12. listopadu 2011. Zdůraznil roli Anežky České a to, jak významně její svatořečení přispělo k tomu, že padla železná opona. V bazilice nakonec kardinál s kněžími uctili milostnou sochu Panny Marie Svatohorské a zazpívali ke chvále Panny Marie zvučným hlasem několik mariánských písní. Strávili na Svaté Hoře ještě nějaký čas a v odpoledních hodinách se přesunuli dál, a to na hrad Karlštejn.

Eva Hovorková

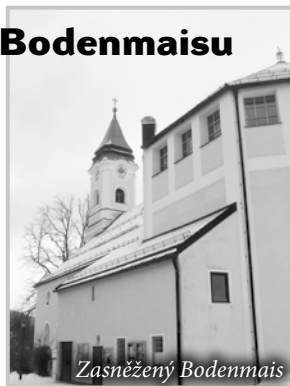

Výstava fotografií během adventu v Bodenmais

V neděli 1. prosince 2013 byla v již zasněženém bavorském Bodenmais vernisáž zahájena výstava fotografií „Svatá Hora, místo přesahující hranice“. Fotografie Svaté Hory zde budou ke zhlédnutí po celý advent.

Po Svaté Hoře, obci Kollnburg a městu Regen (obě v Bavorsku) je Bodenmais, město v Bavorském lese vzdálené asi 25 km od Železné Rudy, posledním místem, kam výstava fotografií Svaté Hory v letošním roce „doputovala“. Výstava byla zahájena na 1. neděli adventní v 11.30 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Vernisáž zahájil bodenmaiský farář P. Alexander Kohl, o samotné výstavě řekla několik slov koordinátorka projektu Jana Hovorková. Před tím, než si návštěvníci mohli prohlédnout vystavené fotografie, přiblížil současné kontakty mezi Svatou Horou a Bodenmaistem jáhen Josef Schlecht. Mezi účastníky vernisáže byla řada členů poutnického spolku, kteří kromě jiných poutí, například pěší pouť do Altöttingu, každoročně, většinou na Korunovaci, přijíždějí na Svatou Horu. Výstava v Bodenmais potrvá do 23. prosince 2013.

Zasněžený Bodenmais

Putovní výstava fotografií „Svatá Hora, místo přesahující hranice“ představuje zajímavé a neobvyklé pohledy na exteriér a interiér tohoto poutního místa. Jedná se o fotografie, které vznikly při nejrušnějších příležitostech během posledních deseti let. Jejich autory jsou Stanislav Příbyl, Jan Traxler a Miroslav Zelenka. Výstava fotografií je první výstavou svého druhu, neboť se výstava fotografií Svaté Hory dosud nekonala. Výstava si klade za cíl představit Svatou Horu jako místo, které lze považovat za jeden z živých symbolů porozumění mezi lidmi nejrušnějších národů.

Výstavu fotografií pořádá občanské sdružení Matice Svatohorské za finanční podpory Česko-německého fondu budoucnosti, města Příbram a společnosti Sacromontana.

Více informací o výstavě najdete na internetových stránkách www.svata-hora.cz.

Jana Hovorková

Podvečerní Svatá Hora

Svatohorské poutní muzeum připravilo speciální prohlídku Svaté Hory na žádost organizátorů lékařského kongresu nukleární medicíny konaného 27. - 29. září 2013 v Příbrami. Lékaři, odborníci pečující o lidské zdraví i vědeckí pracovníci, kteří se zabývají výzkumem a vynalézají léky, se celé dny věnovali při přednáškách a diskusích tématům, které jsou nejen jejich prací, ale celoživotním posláním. Navečer druhého dne bylo pro zájemce na programu zpestření, odreagování, které zajistili organizátoři lékařského kongresu ve spolupráci se Svatohorským poutním muzeem. Pro účastníky kongresu byla připravena prohlídka Svaté Hory. Pozoruhodné bylo, že se vše odehrálo až po soumraku. Svatá Hora tak měla neobyčejné kouzlo. Účastníci kongresu si s velkým zájmem prohlédli Svatou Horu, když poté odcházeli, odnášel si každý jako dárek z pouti opravdu nevědění zázitek.

Eva Hovorková

Mariánská úcta ve středních Čechách

Tento titul nesla konference konaná ve dnech 31. října - 1. listopadu 2013 přímo na nejvýznamnějším poutním místě Čech, na Svaté Hoře. Genius loci mohl jistě pocítit každý z účastníků. Hlavními pořadateli byly Státní oblastní archiv v Praze a Etnologický ústav Akademie věd České republiky, v.v.i., s podporou Římskokatolické farnosti u kostela Nanebevzetí Panny Marie na Svaté Hoře u Příbrami.

Konference navázala na mezinárodní konferenci o poutích v evropské kultuře konanou v Příbrami v roce 2005. Více se lze dovědět v publikaci vydané Danielem Doležalem a Hartmutem Kühnem: Wallfahrten in der europäischen Kultur. Pilgrimage in European culture. [Poutě v evropské kultuře] v roce 2006 ve Frankfurtu nad Mohanem.

Tentokrát byla ústředním tématem, jak napovídá již titul konference, Mariánská úcta ve středních Čechách. Téma bylo oproti předchozí konferenci zúženo, soustředěno na

oblast středních Čech a prohloubeno. Sjeli se odborníci, aby přednesli příspěvky k tématu, které zachycují stav bádání v oblasti, které se intenzivně věnují, anebo v diskuzi upozornili na zajímavosti, podstatné rysy nebo přispěli dalšími postřehy. Příspěvky se dotýkaly bohaté palety témat, např. zobrazení Panny Marie v lidové výtvarné kultuře, výroba poutního zboží, tisky s obrázkem Panny Marie Svatohorské a textem písně, kopie sochy Panny Marie Svatohorské umístěné v kostelích v České republice, roráty, litanie, ideální mariánský ctitel zachycený v literárním díle J. I. Dlouhovského, procesie v 19. století vedená Františkem Haisem z Prahy na Svatou Horu, do Staré Boleslavi nebo do Hájků a mnohá další. Každý z příspěvků měl svou neocenitelnou hodnotu a byl jistě obohacením pro každého ze 70 účastníků konference. Poznatky jednoho obohatily poznání druhého. Právě mezioborový charakter konference byl velkým přínosem.

Přesah konference představovala výstava Palladium země české - počátek a rozvoj mariánského kultu ve Staré Boleslavi. Tato výstava byla ke zhlédnutí ve Svatohorském poutním muzeu do 5. prosince 2013. Návštěvníkům Svaté Hory se tak naskytla neobyčejná příležitost poznat dvě významná poutní místa najednou.

Eva Hovorková

Autorem fotografií je Jiří Škabrada

Homilie P. Strzelczyka při Vzpomínce na zemřelé

Několik základních historických a teologických východisek pro úvahy o církevní nauce o očistci

Mezi druhy přímluvné modlitby patří také modlitba za zemřelé. Minimálně dvakrát se na ně vzpomíná při každé mši, při přímluvách a v eucharistické modlitbě, a pak také v denní modlitbě církve. Také celý první listopadový týden je zacílen na pomoc zemřelým. Kde má tato modlitba své kořeny a jak se má správně chápat? Křesťané viděli důležitost této modlitby od počátku. Během pronásledování v prvních staletí někteří křesťané ze slabosti zapřeli svou víru v Krista, ale později se chtěli vrátit, a tak prosili o smíření s Církví. Těmto lidem bylo uloženo dlouhé pokání a často se stalo, že mnozí, než ho vykonali, zemřeli. V této situaci začínají pastýři hledat různá řešení, která by potvrdila, že kajníci mohou své pokání dokončit i po fyzické smrti, protože za života chtěli mít účast na životě Kristově. Nacházejí opěrný bod v horském kázání (Mt 5,25n): „*Dohodni se svým protivníkem včas, dokud jsi na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žalářníkovi a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře.*“ Díky tomuto místu z Písma začali otcové uvažovat o tom, že možnost pokání neexistuje pouze na tomto světě, ale i po smrti, protože řecké slovo označující žalář (filaké) označovalo také říši zemřelých. A už zde začínají modlitby za zemřelé jako projev naší lásky. Dle výše uvedeného je vidět, že **hlavním důvodem k posmrtné očistě je jakási morální nedokonalost** (zapření), ale Tertulián vidí ještě jiný důvod k této očistě, a to je, **aby mohl člověk plně dokončit svůj lidský rozvoj**. Východní otcovésmt chápou jako přechod do lepšího života, který je dán jasným viděním a poznáním Boha tváří v tvář. A člověk, který nestihl dorůst během života do podoby Boha (1 Jan 3,2), tedy ho nemůže ještě jasně vidět ani poznávat, bude po fyzické smrti dále očišťován. Tedy smyslem očisty (pokání) je především proměnit všechno, co nebylo v životě nasměřováno na Krista a neúčastnilo se jeho poslání a života. To, co nebylo v pozemském životě děláno pod vedením Ducha Svatého, musí být očištěno. Symbolem tohoto očištění je oheň, kterým je podle Písma samotný Bůh (Žd 12,29), Kristus (Zj 19,12) nebo Duch Svatý. Člověk se musí očistit dokonce i z nevykonaných činů či z neúplného naplnění svého poslání, které Bůh každému člověku ve větší či menší míře dává. Myšlenka ohně jako očistujícího a vše proměňujícího elementu je podpořena textem sv. Pavla: „Nikdo nemůže položit jiný základ než ten, který je již položen - a tím je Ježíš Kristus. Ale když někdo dále staví na tom základě ze zlata, stříbra a drahého kamení, a nebo staví ze dříví, sena či slámy, bude u každého jasné, co je to za dílo. Onen den to ukáže, protože se zjeví v ohni, a právě oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když něčí dílo, které tak nadstavil, přetrvá, dostane svou odměnu. Když však někomu jeho dílo shoří, utrpí sice škodu, ale sám se zachrání, ovšem tak, jako z ohně.“ (1 Kor 3,11-15) Člověk tak asi po smrti pozná, jak mohl být jeho život rozvinut a jak by byl plodný, kdyby... Tím největším utrpením asi nebude pouze toto poznání, ale především uznání této věci uprostřed všeobjímajícího láskyplného a všepronikajícího Ježíšova pohledu.

Příkladem může být člověk, který se na konci života po zlém životě obrátí ke Kristu. Jeho hříchy jsou mu odpuštěny, ale takový člověk toho moc dobrého neudělal a nenaplnil poslání, které mu Bůh dal. Tento očistný proces je podle Klementa Alexandrijského také závislý na vzájemné péči všech údů v těle Církve. Tady se znovu dostáváme k tajemství souznělosti. K tomu píše papež senior Benedikt XVI. ve své encyklice Spe salvi: „*Duším zesnulých může být*

poskytnuto „občerstvení a posílení“ prostřednictvím Eucharistie, modlitby a almužny. Fakt, že láska může dosáhnout až na onen svět, že je možné vzájemné obdarování a přijetí, kterými zůstáváme spojeni jedni s druhými citovým poutem i přes hranici smrti, bylo základním přesvědčením křesťanství během všech staletí a představuje dodnes útešnou zkušenost. Kdo by nezakusil potřebu dát svým drahým, kteří jsou již na onom světě, znamení dobroty, vděčnosti nebo žádosti o odpuštění? Měli bychom si uvědomit, že člověk není monáda uzavřená sama do sebe. Naše existence jsou v hlubokém společenství mezi sebou. Nikdo nežije sám. Nikdo nehřeší sám. Nikdo není spasen sám. Do mého života neustále vstupuje život těch druhých: ve zlém i v dobrém. Má přímluva za druhého tak není věcí jemu cizí, nějakou vnější věcí ani po smrti. V této propojenosti být může moje poděkování jemu, moje modlitba za něho, znamenat malou část jeho očištění.“

Když prosíme za zemřelé, pak prosíme o zkrácení jejich očistného utrpení. Jinými slovy o to, aby co nejrychleji uznali a přijali vše, co poznávají v Ježíšově pohledu lásky jako nedostačující. Všechny tyto informace mi mohou pomoci se více zaangažovat k modlitbě za ně. Díky tomu se se zemřelými sblížím, už mi nejsou tak cizí a možná lhostejní. Můžeme s druhým procházet jejich očistným utrpením, jejich pokání prožít s nimi, a tak jim pomoci, aby došli plného pročištění své existence a radosti. Očistec je tedy nutný proces proměny člověka. Je to očista v setkání s oslaveným Kristem, v níž dorůstáme po smrti do plné podoby s Kristem a spojujeme se s celým communio sanctorum. Tak je Očistec nadějí, že i když zde na zemi se mi nepodaří plně vše rozvinout a dojít do plné podoby s Bohem (a to je mé podstatné určení), tak se to může stát v setkání s Kristem po smrti. A na konec nám mrtví pomáhají, abychom měli pro svůj nynější život správná měřítka. Je dobré, když má člověk mezi mrtvými přátele, na které často vzpomíná. Mohou mu ukázat správnou cestu. Někteří z nich vděčíme za mnoho: rodičům, těm, kteří nás naučili něčemu potřebnému pro život, přátelům, kteří pro nás v životě něco znamenali. Je dobré si občas položit otázku: Co by si teď asi o nás pomysleli? Měli nás rádi, když žili s námi, a teď vidí mnohem víc... Co by se jim asi na nás líbilo a co ne... Co by nám především přáli? A jestliže nám naše svědomí vůči nim něco vyčítá, pak si můžeme být jisti: mrtví nám už nevyčítají nic z toho, co bylo - protože jsou blízko Boha, a ukazují nám cestu vzhůru. Jak říká sv. Terezie z Lisieux: V nebi se nesetkáme s lhostejnými pohledy, protože všichni vyvolení poznají, že si navzájem vděčí za milosti, které jim zasloužili korunu. Tam už nikdo nikomu nic nevyčítá, tam už nikdo nikomu nic nezávidí. Tam jsou všichni v blaženém stavu nekonečné lásky a věčného života. Protože - jak stojí v listě sv. Jana - kdo nemiluje, zůstává ve smrti, ale kdo miluje své bratry, přešel už ze smrti do života a smrt mu nezpůsobí žádnou škodu. Toto poselství Boží musíme mít na paměti, když dnes vzpomínáme na všechny zemřelé a vyprošujeme jim, aby je Bůh přijal do místa občerstvení, světla a míru.

Dobrá kniha

Carlo Maria Martini, Georg Sporschill Hovory v Jeruzalémě

Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 2013

Milý otče Georgu! Je už pozdě, přesto všechny děti z ulice usnuly až teď. V „sociálním středisku Lazar“ nastal klid. My, dobrovolníci z Rakouska a Německa, jsme se téměř všichni ještě jednou sešli, abychom sestavili soubor otázek kardinálu Martinimu. Většina z nás by s tebou ráda odjela do Jeruzaléma, aby kardinála poznala osobně. Musí to být velký člověk. Má tolik odvahy a je tak otevřený našim otázkám. Neptej se ho prosím jen na náboženství, ale i na jeho život. Jsme hrozně zvědaví. Promiň, že ti otázky pokládám před dveře, je už po půlnoci.

Tvůj Wenzel

Georg Sporschill (1946) je rakouský jezuita a odborník na sociální pastoraci, od roku 1991 buduje ve východní Evropě síť středisek pečujících o opuštěné děti a drogově závislé. Jeden z jeho sociálních projektů se týká bezprizorných dětí v Rumunsku a Moldavsku. Za svou činnost obdržel řadu ocenění.

Kardinál Carlo Maria Martini (1927 – 2012) byl jezuita, světoznámý biblista a arcibiskup milánský. Působil na Papežském biblickém institutu v Římě, několik let i jako rektor Gregoriánské univerzity. Napsal mnoho knih v oboru křesťanské spirituality a biblistiky, od popularizačních titulů a záznamů exercicií až po vědecká díla. V roce 1979 jej papež Jan Pavel II. povolal do čela milánské arcidiecéze, kde si získal značnou oblibu a úctu. Roku 1983 se stal kardinálem. Ve věku pětasedmdesáti let, tedy po třiatřiceti letech pastýřské služby, předal úřad svému nástupci a vyměnil arcibiskupský palác v Miláně za prostý pokoj v řádovém domě v Jeruzalémě. Tam za ním přicházeli studenti z celého světa, aby se účastnili jeho exercicií, vyjádřili mu svůj dík a vyposlechli si jeho rady. Právě tady se uskutečnily hovory s řádovým bratrem G. Sporschillem. Kardinál Martini byl mnoho let pokládán za kandidáta na papežský úřad. Kvůli svému zdravotnímu stavu (trpěl Parkinsonovou nemocí) se vrátil zpět do Itálie. Během prázdnin 2012 se jeho zdravotní stav prudce zhoršil. Zemřel 31. srpna v jezuitském domě na severu Itálie.

Přátelství je pro mě něco drahocenného, vzácného, je to Boží dar. Rozlišuji mezi přátelstvím a vstřícností, laskavostí. Vstřícní bychom měli být ke všem lidem, ne s každým však můžeme být přítelem. Znakem přátelství je, že když se s někým shledáš po roce, můžeš s ním či s ní hovořit tak, jako byste se viděli včera. Přátel nemusejí být stále pohromadě, a přesto spolu kdykoli mohou hovořit o důležitých věcech.

Od mládí jsem měl rád hory. I jako arcibiskup jsem těch svých málo volných chvil ještě využíval k túrám po horách, aspoň jeden půlden za týden. Moji nejdávější přátelé jsou spojeni s horami. Společně jsme zdolávali náročné cesty, společně jsme překonávali nebezpečí, a na to se nezapomíná. Dělili jsme se o jídlo, i o skleničku po dobytí vrcholu. Při chůzi jsme dlouhé chvíle mlčeli, aniž to komu bylo nepříjemné. Ale také jsme hovořili o osobních otázkách s otevřeností, jaká je možná snad jen na horách. Vzpomeňme, co učedníci zažili s Ježíšem na Hoře proměnění, kde chtěli zůstat a postavit tam stany, když se otevřela nebesa. A pak člověk musí zase dolů, musí do práce a lopotit se. Ovšem s novými silami a s vědomím, že má přítele.

Název poutavé knihy Hovory v Jeruzalémě by mohl být zcela jistě doplněn slovem

„noční“. Vznikla totiž z rozhovorů, které trvaly dlouho do noci, v době, kdy je člověk „blízko snění a vznikají nápady snáz než za střízlivého dne“, jak píše kardinál Martini ve své předmluvě. Důležité je také místo, ve kterém se rozhovory uskutečnily. Je to město Jeruzalém, tedy kraj, kde se započaly dějiny křesťanů. Nejdůležitějším tématem Hovorů jsou otázky mladých lidí, jimiž reagovali na dotazy, které Martinimu kladl Georg Sporschill. Jsou to otázky přímé, které vyžadují také přímé a otevřené odpovědi. Kniha je psána „čtyřma rukama“, některé části odrážejí zkušenosti kardinála Martiniho, jiné odpovídají kontaktům otce Georga s mladými lidmi ve vlasti i v zahraničí. Najdeme tu úvahy o víře v Boha, o biblických postavách jako průvodcích dnešního života, o Ježíšově poselství, o postavení křesťana v dnešní společnosti či o poslání řádu jezuitů, myšlenky o lásce a o přátelství, pohled na mezináboženské vztahy, otázky nespravedlnosti a chudoby ve světě a množství jiných důležitých témat. Mnoho rozhovorů s mladistvými oba autory velmi zasáhlo, zažili s nimi otevřenou církev. Úvahy a odpovědi, které jsou v knize zachyceny, otevírají bránu k církvi odvážné a věrohodné. Je to velmi osobní a upřímná výpověď hluboce věřícího a moudrého člověka, který předával zkušenosti zejména mladým lidem.

Iva Dušková

Kalendář s fotografiemi z výstavy

Před několika dny byl vydán nástěnný kalendář s fotografiemi z výstavy „Svatá Hora, místo přesahující hranice“. Je dílem téměř 700 návštěvníků výstavy, kteří vybrali z vystavených fotografií ty, které je nejvíce zaujaly.

Součástí výstavy byl rovněž doprovodný program pro návštěvníky. Každý mohl vybrat až tři z vystavených fotografií, které se mu nejvíce líbily, a zapsat je na anketní lístek. Dvanáct fotografií ohodnocených většinou návštěvníků jako ty, které je nejvíce zaujaly, byly publikovány v nástěnném kalendáři na rok 2014.

Fotografie do nástěnného kalendáře vybíralo celkem 689 návštěvníků výstavy. Většina z nich byla z České republiky a z Německa (celkem 97 %), dále ze Slovenska, Nizozemí, Velké Británie, Rakouska, Francie, Dánska, Bosny a Hercegoviny a též z africké Namibie.

Fotografií, která zaujala nejvíce návštěvníků, je snímek Miroslava Zelenky zachycující pohled otevřenými dveřmi z krápníkové kaple sv. Máří Magdalény směrem ke Svatohorským schodům. „Tato fotografie byla pořízena v roce 2011, před zahájením Noci kostelů. Program probíhal také v kapli sv. Máří Magdalény, kam není zavedena elektřina. Světlu zapadajícího slunce se stejně žádná světla nevyrovná. A až se to nezdá, nejde o žádnou fotomontáž. Mám radost, že se tento snímek návštěvníkům výstavy líbil. Mohu říci, že se na výstavě sešly opravdu velmi pěkné fotografie,“ dodal autor fotografie.

Z účastníků výstavy vylosovali Věra Langová, předsedkyně Matice Svatohorské, P. David Horáček, redemptorista a farní vikář na Svaté Hoře, a Miroslav Zelenka, jeden z autorů fotografií, tři návštěvníky, kteří obdrží nástěnný kalendář na rok 2014. Jeden kalendář poputuje do Plzně, druhý do Brněnského kraje a třetí do Německa, do spolkové země Durynsko (Thüringen). Návštěvníci výstavy mohli na anketním lístku zaškrtnout, že si přejí zaslat kalendář na dobírku, pokud by nebyli mezi výherci.

O výstavě se většina dozvěděla náhodně, dále od svých příbuzných, přátel a známých, z internetových stránek a z jiných médií.

Více než polovina těch, kteří od května do září zhlédli výstavu na Svaté Hoře, navštívili toto poutní místo již několikrát. Zajímavým údajem je skutečnost, že 30 % návštěvníků bylo na Svaté Hoře poprvé. Nejvíce z nich navštívilo Svatou Horu spolu se svými rodinnými příslušníky a s přáteli.

Pokud jde o návštěvníky výstavy na dalších místech spojených se Svatou Horou poutní tradicí, tedy Kollnburg, Regen a Bodenmais, téměř polovina z nich bydlí v místě, kde byly fotografie vystavovány a bezmála třetina navštívila dané místo poprvé. Rovněž přibližně třetina návštěvníků již Svatou Horu navštívila, ostatní by toto poutní místo chtěli navštívit v budoucnu.

Výstava fotografií „Svatá Hora, místo přesahující hranice“ pořádá občanské sdružení Matice Svatohorská za finanční podpory Česko-německého fondu budoucnosti, města Příbram a společnosti Sacromontana.

Výstava fotografií „Svatá Hora, místo přesahující hranice“ je první výstavou svého druhu, neboť dosud fotografie tohoto poutního místa vystavovány nebyly. Její první ročník se setkal s neobyčejným úspěchem. Proto

Matice Svatohorská, občanské sdružení přátel a dobrodinců Svaté Hory, bude pořádat výstavu i v nadcházejícím roce, a to na dalších místech České republiky, Německa a také Itálie, která jsou spjata poutní tradicí se Svatou Horou.

Výstava fotografií by se nemohla konat bez finanční podpory partnerů výstavy: Česko-německého fondu budoucnosti, města Příbram a společnosti Sacromontana. Děkujeme jim za velkorysou podporu. Poděkování patří zároveň všem, kteří se jakýmkoli způsobem přispěli k tomu, aby tato výstava mohla spatřit světlo světa a být potěšením všem, kteří ji ať na Svaté Hoře, nebo v bavorských obcích a městech Kollnburg, Regen a Bodenmais zhlédli.

V neposlední řadě děkujeme všem návštěvníkům výstavy „Svatá Hora, místo přesahující hranice“ za přízeň tomuto poutnímu místu, kterou projevíli také svým zájmem o zhlédnutí vystavených fotografií.

Více informací o výstavě najdete na stránkách Svaté Hory www.svata-hora.cz. Zde také budou uveřejněny podrobnosti o konání výstavy „Svatá Hora, místo přesahující hranice“ v roce 2014. Budeme Vás o nich informovat i na stránkách tohoto časopisu.

Jana Hovorková

Vzkazy návštěvníků

*Bylo a je to úplně úžasné.
Má to své kouzlo.*

*Je těžké vybrat
jen tři fotografie,
krásné jsou všechny.*

všechna fota hezká!

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2014

12. 2. – 15. 2.	Příprava na Velikonoce pro každého	P. Miloslav Kabrda, SDB	1.200 Kč
6. 3. – 9. 3.	„Církev: jak a proč zachovat klid“	P. Ondřej Salvét	1.200 Kč
17. 3. – 21. 3.	„Identita muže a ženy ve světle evangelia“	P. Krzysztof Józef Strzelczyk, CSsR	1.510 Kč
27. 3. – 30. 3.	Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
31. 3. – 4. 4.	„Proč nás dobrý Bůh nechává trpět?“	P. Jan Sokulski, CSsR	1.510 Kč
19. 5. – 23. 5.	„Modli se a pracuj“	P. Martin Karel Satoria OCSO	1.510 Kč
2. 6. – 6. 6.	„Kam jdeš, človče?“	P. Krzysztof Józef Strzelczyk, CSsR	1.510 Kč
12. 6. – 15. 6.	Exercicie pro rozvedené i znovu sezdané	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
16. 6. – 20. 6.	„Uzdravení v Duchu svatém“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
14. 7. – 18. 7.	Exercicie pro muže – „Rozeznání řeholního povolání“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
28. 7. – 1. 8.	„S vděčností Matce Boží“	P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1.510 Kč
11. 8. – 15. 8.	„Oživ zas plamen Božího daru“ (Únava, stereotyp a nový začátek na cestě osobního povolání)	P. Petr Beneš, CSsR	1.510 Kč
18. 8. – 22. 8.	„Tajemství radosti“	P. Jan Sokulski, CSsR	1.510 Kč
24. 8. – 30. 8.	Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2.310 Kč
1. 9. – 5. 9.	Exercicie pro muže – „Rozeznání řeholního povolání“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
14. 9. – 18. 9.	„Život s Kristem podle Janova evangelia“	P. Angelo Scarano	1.510 Kč
18. 9. – 21. 9.	Exercicie pro seniory – „Zralý život v pohledu víry“	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
13. 10. – 17. 10.	„Exercicie s Terezíí z Avily“	P. David Horáček, CSsR	1.510 Kč
19. 10. – 25. 10.	Exercicie pro kněze	P. Jindřich Krink	2.310 Kč
16. 11. – 22. 11.	Exercicie pro kněze	Mons. Aleš Opatrný	2.310 Kč
23. 11. – 29. 11.	Exercicie pro kněze	P. Pavel Pola, OCD	2.310 Kč
3. 12. – 6. 12.	„Symboly adventu“ – uvedení do liturgické doby	P. Petr Beneš, CSsR	1.200 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a putě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

1. 12. **1. neděle adventní** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Žehnání adventních věnců při každé mši.
7. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. Jan Sokulski, CSsR. Další mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00.
8. 12. **2. neděle adventní** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Hudba při mši sv. v 9.00: J. Churáček - Missa „Veni Domine“, staročeské roráty.
9. 12. **Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu** - mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
13. 12. **Benefiční koncert na podporu stavby nových varhan v 19. 00**. Vystoupí sólisté Národního divadla
14. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR. Další mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00.
20. 12. **Vernisáž výstavy betlémů v 16. 00**. Výstava otevřena v Mnišské kapli od 20. 12. do 6. 1. 2014 10.00 – 16.00 a Svatohorském poutním muzeu od 20. 12. do 2. 2. v čase 10.00 - 15.00, ne 9.00 – 17. 00.
21. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. Josef Michalčík, CSsR.
Adventní duchovní obnova v 9.00 P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR. Katecheze, adorace a možnost sv. zpovědi, mše sv. v 7.00, 11.00, 17. 00.
23. 12. **Přinesení betlémského světla v 18.00** - Příbramské skautské oddíly s vlastním programem
24. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. David Horáček, CSsR. Další mše sv. v 7.00, 9. 00. Mše sv. v 17.00 není.
Půlnoční mše svatá v 16. 00. Hudba při liturgii: J. Churáček - Missa „Hodie Christus natus est“.
- Boží Hod vánoční** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Hudba při liturgii v 9.00:
25. 12. A. V. Michna z Otradovic - Missa super „Již Slunce z Hvězdy vyšlo“.
Zpívání u jesliček 14.00 – 15. 00. Zpívání koled za doprovodu varhan pro všechny. Vždy 25. 12, 26. 12, 29. 12. a 5. 1. 2014.
26. 12. **Sv. Štěpána** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. **Vánoční koncert SHS v 16.30**
29. 12. **Svátek Sv. Rodiny** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
31. 12. **Sv. Silvestra** - mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00. Mše sv. na závěr občanského roku v 22. 30. Následuje multimediální prezentace dění za uplynulý rok.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře**Neděle:** Areál otevřen 6.30 - 17.00

Mše svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po každé mši je požehnaní milostnou soškou a její uctívání.

Po odpolední mši svatě jsou nejprve zpívané nešpory.

Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Pondělí - sobota: Areál otevřen 6.30 - 18.00

Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnaní milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00

Schody: Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30)**Svatost smíření:** Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli**Svatost křtu:** Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti**Svatost manželství:** Je třeba, aby se zájemci o tuto svatost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště**Ve středu** od 16.00 katechismus pro dospělé**Ve čtvrtek** po odpolední mši svatě půlhodinová adorace**V pátek** mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské**V sobotu** po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zaslat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii**3. neděli v měsíci** přenáší mši svatou v 9.00 Radio Proglas**V postní době** v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence**V květnu** denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí**Úřední hodiny farního úřadu**

pondělí & pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

V případě nutnosti je možné se na duchovní správu nepřetržitě obracet na tel: 603 797 393 - P. Sokulski, administrátor.**Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba****Provozuje** Sacromontana, s.r. o, IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,**E-shop:** <http://shop.svata-hora.cz>**Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží** neděle: I. - XII: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea ke zhlédnutí v rámci prohlídky zdarma. Mimo prohlídku vstupné 10 Kč.**Prohlídka areálu** s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.**Prohlídka s koncertem.** Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.**Prohlídkový okruh Svatá Hora v čase i nad časem** zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a Svatohorského poutního muzea. Vstupné 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč.**SVATÁ HORA** Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925,e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.

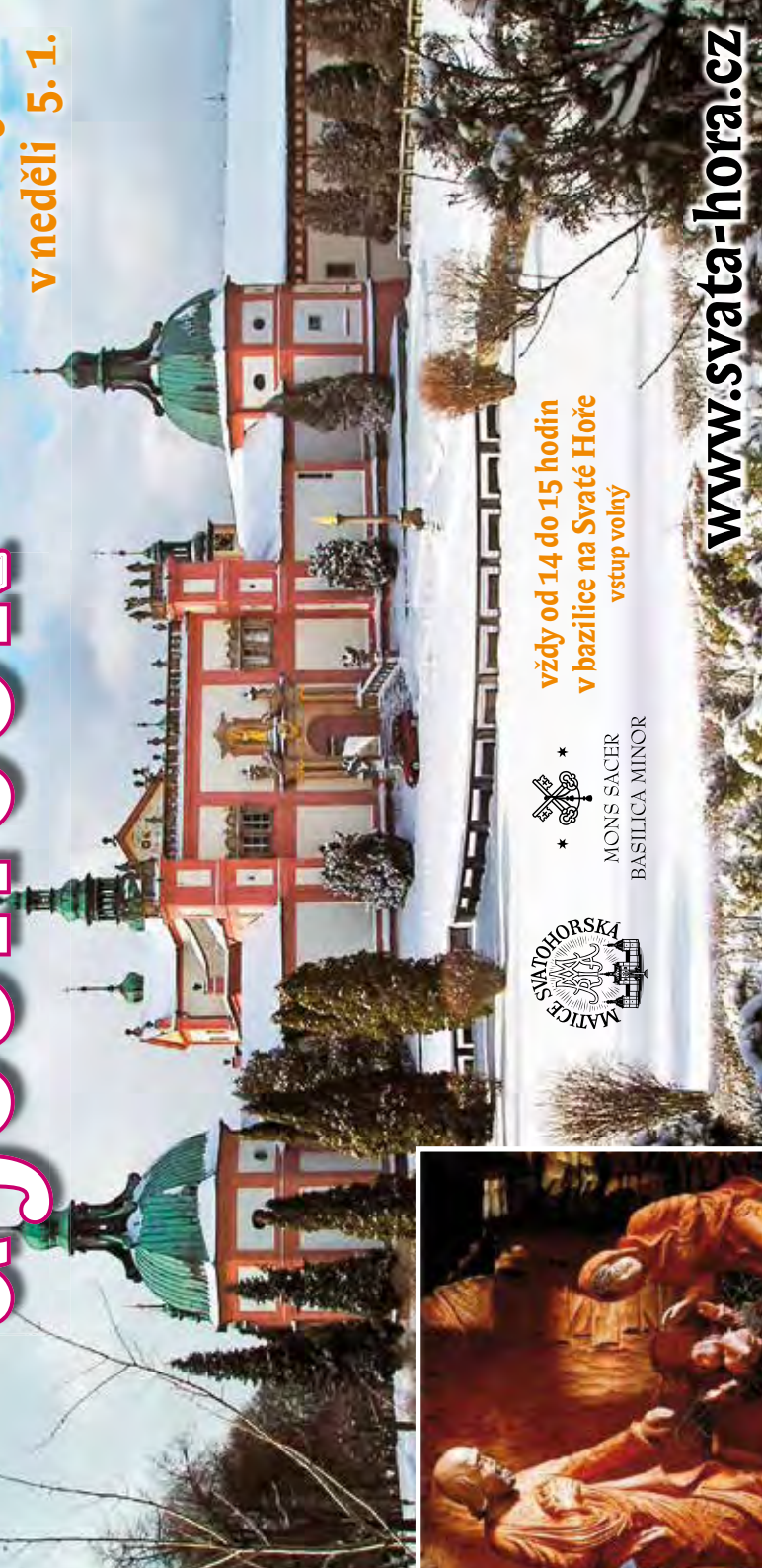
Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar

(náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.

Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s, č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Zpívání Přijďte si zazpívat koledy na Svatou Horu u jesliček

**na Boží hod vánoční 25. 12.
na sv. Štěpána 26. 12.
v neděli 29. 12.
v neděli 5. 1.****vždy od 14 do 15 hodin
v bazilice na Svaté Hoře
vstup volný**

Pohled od studáňky na Břežnickou bránu

